

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΤΑΣ ΜΠΕΖΑΝΣΟΝ

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α :

(ΧΡΗΣΤΙΝΑ, 60 ετών.
ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ, 55 ετών.

(Σ' ένα κομψό σαλόνι, στο σπίτι της Χρηστίνας).

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που γνωριστήκαμε, κύριε Ντέ Μπελέμζ!

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Πολλά! Έγώ μόλις είχα αρχίσει το διπλωματικό μου στάδιο... Έσείς είσαστε, άν και τόσο νέα, ή καλύτερη απόδος της Εδωφίτης.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Και τώρα δεν είμαι τίποτε πειά!...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Γιατί τό λέτε αυτό;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Είμαι ένα άστρο που έθωσε... Ένα αηδόνι που σόπισε από καιρό...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ένα αηδόνι που σόπισε, μά πού ή αγάμηαι της φρονής του έμεινε άδέξαστη. Τέτοια φρονή δέν ξανακούστηκε από τότε στην Ευρώπη...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Κάποτε μου φάνετα πώς άκούω, σάν μέσα σε άνεμο, την ίδια μου φωνή να μου τραγουδά, από μακριά...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τή φωνή αυτή που έμάγευε άλλοτε τόσο κόσμο...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, είνε αλήθεια, τραγουδούσα καλά...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τραγουδούσατε θεία... Και είσατε τόσο όμορφη!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, δέν ήμην καθόλου άσχημη... Τώρα που δέν είμαι πειά νέα, ιτωρώ να τό πώ αυτό...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Είσατε πεντάμορφη!... Θυμάμαι τη βραδιά που σάς πρωτοείδα από κοντά... Στη Νεάπολι, στη βίλλα του πρίγκηπος Μαρίν...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, θυμάμαι...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Φορούσατε ένα μαύρο φόρεμα κεντημένο με μαύρες γυαλιστερές γάντζες... Δέν είχατε κανένα κόμημα επάνω σας έκείνο τό βράδι... Είχατε ζωφόρει μόνον ένα κόκκινο ρόδο στό ζωσάξο σας... Από την βίλλα του πρίγκηπος φανόταν ή θάλασσα που έμοιαζε σάν άσημια στό φώς του φεγγαριού. Ή αήρα από τό άνοιχτά παράθυρα μάς έφερνε τάρματμα των άνησιμένων πορτοκαλλιών, τών ρόδων και των γιασεμών... Και σεις, σεις τραγουδούσατε τη μεγάλη όρια της Τραβιάτας. Τα μάτια σας, τά μαύρα σας μάτια, σελάχιζαν μυστικά, σάν τών έναστρο οφθαλμ... Τά ζέλι σας ήσαν πύ πορφυρά από τό ρόδο που στόλιζε τό ζωσάξο σας... Κάπου-κάπου ένα αηδόνι άφηνε δυό-τρεις νότες, μέσα στό πάροχο, μά σόπιανε σε λίγο, σάν κωμμένο άπό τό δική σας φωνή... Τί άδέξαστη τραγούδι!... Κι όταν κάνατε πειά τό τραγούδι σας, σάς περταγυρίσαμε όλοι σάν μιά βασίλισσα, γιατί όλοι αυτό τό βράδι ήσαν έρωτευμένοι μαζί σας!... Κι έγώ!...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Κι έσείς!...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ναι. Άλλά δέν είχα τόλμησι να σας φανερώσω την αγάπη μου. Σας τραγουζάαν βασιληάδες, κι έγώ ήμην ένας νεαρός άκόλουθος πρεσβείας...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Άχ, τί άδέξαστες βραδνές!...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ήθελα πολύ να μου λέγατε κάτι: Έσείς, που ζήσατε μέσα σ' ένα διαρκή θαυμασμό, μέσα σε μιά αληθινή λατρεία, πού έκδηλώσατε σάς συγκρίνατε πού πολύ στη ζωή σας και σάς έκαμε να ύπερηφανευθήτε περισσότερο; Πότε, και πού;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Μαντέψτε το, άν μποήτε...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τό άδέξαστο βράδι που τραγουδήσατε γιά

έξ άλλων ύπαρχουν μέσα στό μνηστογραφία, ενώ στην πραγματικότητα είνε ελάττωσι... Ή γυναίκες πρέπει μόνο ν' αγαπούν...

Άγαπήστε λοιπόν κι έσείς!... Άν δέν μίλησα ποτέ έτσι στό έργα μου, όπως σάς γράφω τώρα, τόσο τό καλύτερο γιά σας... Αυτό θα σας κάνει να δήτε έξαφνα τη ζωή κανονίγια, εδτινχημένη...

Συγχωρήστε με γιά τό κακό που σάς έκανα ως τώρα... Καθώς βλέπετε, τό πληθώνω άκριβά, άπαρνούμενος τά έργα μου...

Ναι! πόσο άφόρος μου χειράσκαρε γιά να τ' άρνηθώ...

Ναι, άπαρνούμαι τά βιβλία μου, άπαρνούμαι τά έργα μου, τά άπαρνούμαι όλα...

Και σάς παρακαλώ να κάψετε την επιστολή μου...

Zák Romé.

III
Από έκείνη την ήμέρα, ό διάσημος συγγραφέας Ζάκ Ρομέ δέν εξέδωσε ποτέ πειά νέο έργο του...

HENRY DE FORGE

πρώτη φορά στη Σάλα του Μιλάνου; ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Όχι.

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Μήπως ή θυμαμβεντική ύπόδοξη που σάς έκαμαν στη Ρωσική Αλή; ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ούτε αυτό...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τί άλλο, λοιπόν; Μήπως ό ύπλοτικός ένθουσιασμός του Ίσπανού έκείνου άρχοντος που έφτανε να τό θέλατε σεις γιά να σας παντρευτή; ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ούτε...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ά, λοιπόν, τό βρήκα!... Τό δεικνω που έδωσε πρós την σας ό ποιήρημη της Ουάλλιας...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ούτε αυτό, κύριε Ντέ Μπελέμζ.

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τότε λοιπόν θα αισθανθήκατε τη μεγαλύτερη ύπερηφάνεια στη ζωή σας, έκείνο τό βράδι, μετά την παράστασι, που, ενώ γνωριούσατε με τό άμάξι στό σπίτι σας, ένα πλήθος θαυμαστών σας έξέφρανε τά άλογα και έσφαγαν αυτοί τό άμάξι!

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, θυμάμαι... Στο Παρίσι... Άλλά δέν είνε ούτε αυτός άκόμα ό ένθουσιασμός που μ' έκαμε να γολακευθώ και να συγκληθώ, όσο ποτέ στη ζωή μου...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Ποιό ήταν λοιπόν; Ή άποθεωτική ύπόδοξη που σάς έκαμαν στην Άμερική;

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Άφήστε να σας τό πώ μόνη μου. Δέν θα μπορέσατε ποτέ να τό μαντέψετε. Ήταν, λοιπόν, μιá φάρια βραδιά — σάν έκείνη που με γνωρίσατε — στό Σορέντο — στη βίλλα ενός νέου Άγγλου δουκό... Ήταν πολύ πλούσιος άλλα φησικός. Ήθελε ν' άκούση τό τραγούδι μου πριν πεθάνη... Τό πάροχο ήταν γεμάτο άρόνια, ξετραβιλμένα από την ώραια νύχτα, άλλα κι από τη ζήλια. Ναι, ζήλιαν τη φωνή μου... Γιατί τ' αηδόνια δέν είνε μόνο έρωτάριζα πουλιά που κελαιδούν. Είνε και ιωρξές ηγξές καλλιτεχνικές, είνε τέλειοι μουσικοί. Δέν τραγουδούν μόνο από έρωτα στό ταίρι τους. Πολλές φορές κελαιδούν γιά να περάση τό ένα τό άλλο στη γλώσσα. Έκείνο τό βράδι συγυνογιόζονταν μ' ένα αηδόνι πολύ δυνατό... Μ' έμεινα! Άχ, τί βραδιά!... Ένα αηδόνια πρós πάντων, ά, τό κωμμένο, προπαυόυσε άτελειωμένα να κησχη τους φτεροτούς του συναδέλφους, και έπί τέλος του έκαμε όλους να σόπισουν. Κι έμειναμε μόνο οι δυό μας... Έκείνο κι έγώ... Ήτανε μιá σωστή μονομαζία... Ούτε τό έβλεπα, ούτε μ' έβλεπε βέβαια κι αυτό. Τό άκούω χωρίς να τό βλέπω... Και ήταν αληθινή τρομερή. Κάθε νότα ήταν σάν ένα χτύπημα από σιλέλο, ποτέ στό λάδιγγα έκείνου και ποτέ στό δικό μου. Και δέν ύποχωρούσε ούτε έκείνο, ούτε έγώ σόπιανα... Είπασιτε και οι δυό μας, τό αηδόνια κι έγώ, σάν μεθυσμένοι από τη μελωδία κι από τό πάθος... Σε μιá στιγμή το άκουσα να κελαιδί πολύ άτελειωμένα. Κι έξαφνα σόπισα. Κι έτσι έμεινα έγώ τό μόνο αηδόνι που ναούριζε γλυκά την άγωνία του νέου φησικού...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Τό κησχητε; ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Ναι, Κι όταν βουρξα στο ιταλικόν γιά να πάροχο λίγη θροσά, τί γαντάζεσα ότι είδα: Ώ, Παναγία μου!... Πάνο στό μαριμάρο πεζούλι του μπαλονιού βρισκόταν τό κωμμένο αηδόνι. Τό κορμια του ήταν ζεστό άκόμα... Πέθανε από όδνην κι από ζήλια... Να λοιπόν του ήσίου, πούδς θαυμασμός με συγκρίνασε περισσότερο στη ζωή μου!

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Είνε, αλήθεια, κάτι μοναδικά φάρια!... ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Είνε σ' άν παρωμή, άλλα είνε αλήθεια. Τώρα θα δήτε. (Πηγαίνει και φέρνει από μιá έταξέρα ένα γυάλινο κουτί, μέσα στό όποιο είνε κλειμένο ένα βαλσαμωμένο πουλάκι). Νά το!... Κυττάχτε το λοιπόν! Είνε τό μικρό αηδόνια! Τό είχα πωσάει τό βαλσαμώσιον, γιά να τό έχω πάντα μαζί μου...

ΝΤΕ ΜΠΕΑΜΕΖ. — Του άξίζε! Θα ήταν πολύ σκληρό άν τό πετούσατε.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ. — Τό είχα πάντα μαζί μου σάν ένα πολύτιμο φιλαχτό... Και δέν θα τό άλλαξα μ' όλους τους θησαυρούς του κόσμου. Τό τραγούδι μου, δέν έκαμε ποτέ να χτυπήσει καμιά άνηθούλη καρδιά, έτσι, όπως χτύπησε στό άκουσμά του ή μικρή καρδοβία αυτού του πουλιού. Φτωχή καρδοβία!... Πέστε μου, λοιπόν, δέν έγω δική να λέω, ότι αυτό τό αηδόνια ήταν ό πύ παθητικός μου θαυμαστής; Πώς τό έπεισόδιο αυτό ήταν ό μεγαλύτερος κι ό πύ συγκλητικός θόιαβος της ζωής μου!...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ: Το άκούγα, χωρίς να τό βλέπω...

